

פיל גליק, שכן וחבר

חיפשתי את משמעות השם פיל, פיליפ ופיליפוס (כפי שהיו כמה חברים שכינו אותו) והתברר לי שפיליפוס המקורי, שהיה אביו של אלכסנדר מוקדון, נקרא בשם זה שמשמעותו: אוהב סוסים. עד הרגע שבו ראיתי זאת, שחור על גבי ויקיפדיה, לא קשרתי את אהבתו של פיל לסוסים, לכלבים וחתולים, לשמו, ולשם אבי אבותיהם של כל הפיליפים שקדמו לפיל שלנו.

בהלוויה של פיל הושמע השיר בביצוע פרנק סינטרה "I DID IT MY WAY" - (עשיתי זאת בדרכי שלי). לא הייתה זאת הפעם הראשונה שהשיר הזה הושמע אצלנו במהלך לווייה של חבר, אבל, יותר מהפעמים האחרות, הרגשתי פתאום עמוק בלבי, שזאת הייתה תמצית מהותו של פיל ז"ל. הוא עשה הכל בדרך שלו, בדרכו המיוחדת.

פתאום ראיתי בבירור שפיל היה חבר קיבוץ, שצריך לשמש לנו דוגמא ומופת לחבר קיבוץ ראוי. הוא לא היה איש של: , יאללה! חברה' – קומזיץ, שירה בציבור, הורה! "אל יבנה הגלילה". הוא היה אינדיבידואליסט שחי את חייו בדרכו, אך טובת הכלל, טובת הציבור, הייתה בבסיס רבים ממעשיו, יחד עם דרך חיים ייחודית ואישית מאד.

פיל היה איש עבודה, כפי שנדרש מחבר קיבוץ. הוא עבד בבריכות הדגים תחת הנהלתו של יוחנן סלע ז"ל, מצאת החמה (ולפעמים הרבה לפני) עד צאת הנשמה.

הוא עבד כנהג בקואופרטיב, ימים ארוכים בכבישי הארץ, עבד במפעל כאיש מכירות (ימים ארוכים בכבישי הארץ), ובתוך כל אלה עשה תפנית לעיסוק, שבזמנים מסוימים היה אף עיסוקו העיקרי: טיפול במסז'ים ובטכניקות מהרפואה הסינית. אני זוכרת מאותם הימים את ההרצאה שנתן לנו במועדון על הרפואה הסינית, ולראשונה למדתי להכיר את ה"מוקסה" ואת ריח העשן המיוחד שלה.

בשלב מסוים גם אני נעזרתי בו בטיפול בצוואר תפוס. לא זו בלבד שהוא שחרר את הצוואר שלי, הוא גם נתן הבחנות מדויקות לגבי כמות ואיכות המתח שהצטבר אצלי בחלק זה של הגוף. לא סתם קראו לו "הקוסם". היו לו ידי זהב ונשמה מרפאת. במשך תקופה מסוימת הוא גם עסק בצמח מרפא חשוב "מורינגה" גידל, קטף וייבש את עליו, ועשה מזה מפעלון קטן.

בכלל, היו לו לפיל כל מיני רעיונות שהוא קיווה שהם יוכלו לשפר את מצבו של הקיבוץ, במידה מסוימת הם היו חלומות יצירתיים, שלא זכו להתממש. היו לו גם רעיונות על הדרך הנכונה להתנהלותנו כאן כקיבוץ. אני זוכרת בעיקר את המאמצים שלו לשכנע אותנו, שבמקום שיוך דירות אינדיבידואלי, נהפוך את הקיבוץ למעין קואופרטיב שיהיה הבעלים של הבתים כולם. היה הרבה היגיון בדבריו, הייתה הרבה חשיבה "קיבוצית" בדבריו. הייתה לי תקווה שדבריו

ייקלטו בלבבות אבל זה לא קרה. אני בטוחה שניתן יהיה למצוא את הדברים בארכיון שלנו.

כחבר קיבוץ טוב, עסק פיל גם בחינוך ציוני לצעירים יהודיים (ולא רק ליהודים) מהגולה. הוא היה לוקח אותם לטיולים ברחבי הארץ, ובכך הגביר בהם את אהבתם לישראל והיכרות עמה, והפך אותם לשגרירי הסברה טובים למדינתנו. בשנים האחרונות חזר פיל לעיסוקו-תחביבו: ההגה. הוא היה, מה שקוראים על דרך ההלצה "נהג מרוצים" – הוא היה הנהג, והנוסעים היו מרוצים. פיל היה נהג מעולה, אחד המעולים שאי פעם נסעתי אתו. הוא היה בטוח ליד ההגה, מיומן, זריז אך זהיר, ונינוח כל הזמן. היו לנו הרבה נסיעות משותפות, יחד עם ריימונד סולומון, ומפעם לפעם חבר או חברה נוספים, לשוק בחצור בימי שני מוקדם בבוקר. מי שמכיר את "מגרש החנייה" המסובך של השוק בחצור, יכול היה להתפעל מהאופן שבו הוא הצליח להחנות את הרכב, צ'יק צ'ק. והרכב היה תמיד ככלי עבודה יקר: שמור היטב, נקי ומסודר. אני עדיין מקווה לראות אותו מהמרפסת שלי, כשהוא מנקה, ממש מלטף, את הרכב שלו.

פעמים רבות, כשהגענו בסוף הנסיעה אל תחתית המדרגות לביתי, היה פיל לוקח את עגלת הקניות המלאה שלי, תופס אותה בשתי ידיו, וכמעט בריצה, מעלה אותה עד למעלה.

יותר מארבעים שנה היינו שכנים של משפחת גליק, חלק מחבורה של 6 משפחות, שאנחנו קוראים לה בקבוצת הוואטסאפ שלנו: THE ROW PLUS – WOLFIN – השורה, של חמש המשפחות, פלוס וולפין הגרים ממול. ארבעים שנה של שכנות ושל חברות. ארבעים שנה אנחנו מתייחסים אל "פיל ופרנקי", כיחידה אחת – הם, ילדיהם, נכדיהם וניניהם. לפני שנה חגגנו אתם 60 שנות נישואין של פיל ופרנקי, ונחשפנו לחום, לאהבה ולמיוחדות של המשפחה המגוונת הזאת.

והיום אנו יושבים בחצר של פיל ופרנקי, אבל פיל כבר לא פה, ויהיה קשה למלא את החלל שנפער.

פיל, פיליפ, פיליפוס – שכן וחבר - אתה חסר!

תמר וולפין

